

Cuprins

Concursul Plasturilor Trăsniți	9
Goana după coji de banane	23
Toanele domnului Deșeu	34
Scoici „copita porcului”, pume și midii	50
Urgență cu gândaci	63
Parameciul	72
Luna Doi	86
Goana după plasturi	103
Proiectul CREION	115
Goana după sticle	130
Boala ocheadelor	136

Eroină și gunoiolog, celebră pentru numeroasele ei toane.

Care

Mama

Mama lui Judy. Are nevoie de o lecție despre reciclare.

Tata

Tatăl lui Judy. Îi plac boabele de cafea din pădurea tropicală.

Soarece

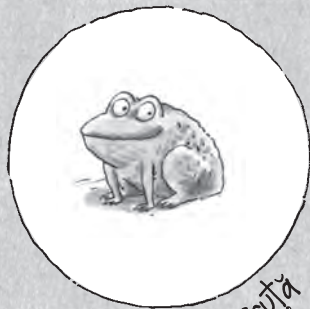
Pisica lui Judy. Îi plac bananele.

Stink

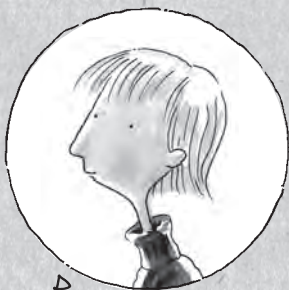
Fratele mai mic al lui Judy. Mort după liliaci și după Broscuță.

cine-i

Proseuța

Mascota pe cale de
dispariție a Clubului PB.

Rocky

Cel mai bun
prieten al lui Judy
DINTOTDEAUNA.
Pe urmele salamandrei
din Shenandoah.

Domnul Todd

Învățătorul lui Judy.
Liderul ecosistemului
din clasa 3T.

Frank

Prietenul lui Judy, care
colecționează timbre,
la fel ca ea. Știe câte ceva despre
midiile din Apalași.

Jessica

Colega de clasă a lui
Judy. Îi plac la nebunie
porcii și creioanele.

Concursul Plasturilor Trăsniți

Judy Moody nu-și propusese să salveze lumea. Își propusese să câștige un concurs. Un concurs de plasturi.

Judy și-a deschis repede trusa medicală. Unde era cutia aceea de Plasturi Trăsniți? Ridică ciocănelul pentru testarea reflexelor.

— Hei, pot să-l încerc și eu? întrebă Stink, dând buzna în camera lui Judy.

— Stink, nu ai auzit niciodată de „cioc, cioc”?

— Ba da, spuse Stink. „Cine-i acolo?”

— Nu gluma cu „cioc, cioc”, spuse Judy.
Ci lucrul pe care un frate mai mic ar trebui să-l facă înainte de a intra în camera surorii sale mai mari.

— Adică ar trebui să spun o glumă ca să pot intra în camera ta? întrebă Stink.

— Las-o baltă, spuse Judy.

— Pe cine s-o las baltă? întrebă Stink.

— Stink! Stai pe pat picior peste picior! zise Judy. Vreau să-ți testez reflexele.

— Te rog să nu faci chestii de doctor cu mine! spuse Stink.

— Haide, Stink!

Și Judy îi lovi ușor genunchiul cu ciocănelul. Piciorul lui Stink se ridică brusc și o lovi.

— Hei, Stink! spuse Judy. M-ai lovit! Cine te crezi, un cazuar?

— Un cazu-ce?

— Ca-zu-ar. Am învățat despre el la ora de Științe. Este o pasăre din pădurea tropicală care nu poate să zboare, așa că își lovește dușmanii cu picioarele.

— Nu sunt un cazu-ce-o-fi-ăla, spuse Stink. Doar că am reflexe foarte bune.

Judy îi aruncă lui Stink cea mai reușită privire a ei de anaconda.

— Las-o baltă, spuse ea din nou, punând ciocănelul deoparte.

Băiatul băgă mâna în trusa medicală a lui Judy și scoase de acolo câțiva Plasturi Trăsniți.

— Stink! Ți-am zis să nu-mi furi Plasturii Trăsniți. Acum cutia-i goală, adică s-au terminat TOȚI. Ți-am spus că-ți pun mâna în ghips dacă îmi mai furi lucrurile.

Stink nu voia să aibă din nou mâna în

ghips. Mai ales că nu era ruptă.

— Dă-mi-o! zise Judy, luând cutia din mâna lui Stink. Vreau să citesc despre concurs.

— Concurs? întrebă Stink. Ce trebuie să facem?

Judy citi de pe cutie.

Al cincilea concurs anual
„Creează-ți propriul bandaj”

Fă-ți propriul Plasture Trăsnit.
Desenează cu creioane colorate,
creioane cerate sau carioci.

Alege-ți o temă!

Definește-ți stilul!

Fii extravagant! Fii tu însuși!

— Adică vom desena ceva care să apară pe un Plasture Trăsnit? întrebă Stink. Ce câștigăm?

Judy citi în continuare.

Cele mai bune 13 modele vor fi alese pentru a fi imprimate pe Plasturi Trăsniți. Gândește-te: copiii din întreaga țară ar putea purta Plasturele Trăsnit creat de TINE!

— Asta-i tot? întrebă Stink.

— Super! exclamă Judy. Eu, Judy Moody, aș putea avea propriul Plasture Trăsnit.

— Trebuie să fie vreun premiu de câștigat, spuse Stink, înșfăcând cutia din brațele lui Judy.

— Gândește-te numai: genunchii, gleznelor și coatele din toată lumea vor purta un produs original Judy Moody. Nici Elizabeth Blackwell, prima femeie doctor, nu a avut propriul Plasture Trăsnit.

— Uau! exclamă Stink. Înainte să devii prea faimoasă, îmi dai un pic cariocile subțiri?

— Pentru ce? întrebă Judy.

— Vreau să desenez și eu un Plasture Trăsnit. Aici zice că marele premiu este o pereche de role.

— Role! Dă-mi să văd!

Marele Premiu: Plasturele Trăsnit al anului
Role, plus un an de folosire a modelului tău

Premiul al doilea: Plasturele Trăsnit al lunii
Ochelari cu Plasture Trăsnit, plus o lună de folosire
a modelului tău

Toți participanții vor primi diplome de participare.

— Revino-ți, Stink. Un singur copil din toată America primește role.

— Așa, și?

— Așa că uită-te la copiii care au câștigat anul trecut! Au 10 ani. Chiar 11. Unul are 13 ani. E deja adolescent. Tu ai doar 7 ani.

— Și un sfert, spuse Stink.

— Ar trebui să fii Picasso ca să-ți aleagă modelul, spuse ea.

— Să fiu cine?

— Știi cine. Tipul care a pictat toți oamenii ăia albaștri.

— Atunci împrumută-mi carioca ta albastră, spuse Stink.

Judy răsturnă pe podea toate cariocile, creioanele colorate și creioanele cerate pe care le avea. Stink înșfăcă prima cariocă albastră pe care o văzu și începuse să deseneze.

— Ce desenezi?

— Lilieci, răspuse Stink. Lilieci albaștri.

— Îți fâlfâie ție lilieci în cap, spuse Judy.

Oamenilor nu le plac liliecii.

— Dar liliecii mănâncă milioane de insecte, spuse Stink. Oamenilor ar trebui să le placă liliecii.

— Știi și eu *asta*, spuse Judy. Numai că liliecii nu vor învinge un adolescent.

Stink continua să deseneze lilieci.

— Liliecii tăi au urechi cam mari, spuse Judy.

— Sunt lilieci-urecheați de Virginia.

— Oh! exclamă Judy.

Stink era un artist bun, dar Judy nu voia să-și închipuie că e vreun geniu sau ceva. Așa că trebuia să-i vină o idee pe măsura lui Picasso. Mai bună decât niște lilieci bătrâni și scârboși. Mai bună decât

a unui adolescent. Voia ca Plasturele Trăsnit „Judy Moody” să fie folosit peste tot în SUA. În Lume. În Univers.

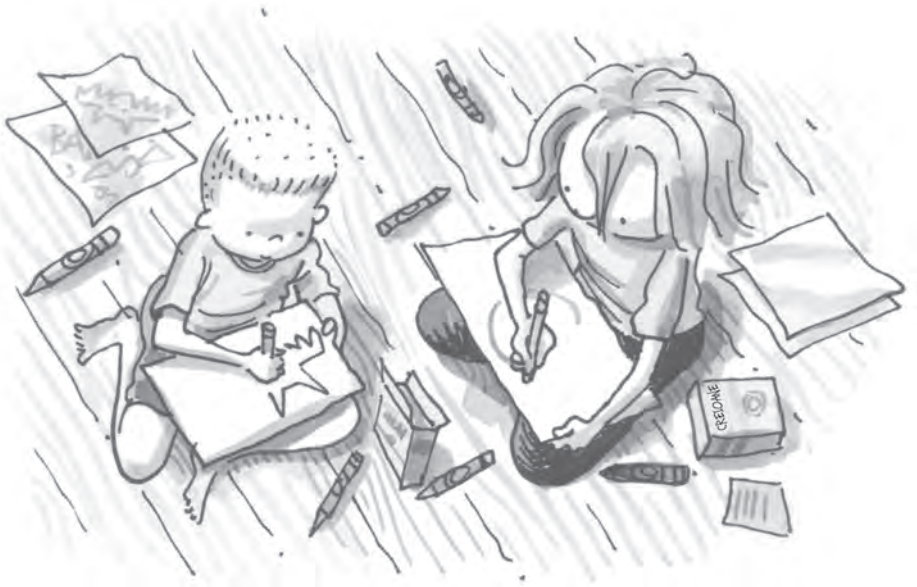
— Stink, nu mai scârțâi! spuse Judy.

— Nu eu, cariocile!

— Nu pot gândi cu tot scârțâitul ăsta! zise Judy.

Apoi începu să studieze pe cutie modelele care câștigaseră anul trecut. Văzu buburuze, flori, mingi de fotbal, curcubeie și semne ale păcii. Chestii vesele, vesele, vesele. Judy încercă să se gândească la ceva vesel pentru Plasturele ei Trăsnit.

Și desenă fețe zâmbitoare. Emoticoane galbene, roșii, albastre, verzi și mov. Dedesubt, scrise: „PLASTURII TRĂSNIȚI VINDECĂ TOANELE RELE.”

— Toată lumea desenează fețe zâmbitoare, spuse Stink.

— Cine? întrebă Judy.

— Heather Strong, din clasa mea. Și adolescenții.

Stink avea dreptate. Emoticoanele nu erau destul de bune pentru a decora gleznela a milioane de copii. Emoticoanele

nu erau îndeajuns de bune pentru a câștiga o pereche de role. Emoticoanele nu erau Picasso.

Judy își întoarse Plasturele Trăsnit cu fundul în sus. Și fețele zâmbitoare se transformară în fețe triste.

— Nimeni nu vrea un Plasture Trăsnit morocănos, spuse Stink.

— Mârrr! făcu Judy.

— Le plac ăia cu mesaj, spuse Stink, dar nu mă pot gândi la un mesaj despre liliaci.

— Ce spui de „GOANA DUPĂ PLASTURI”?

— Asta-i bună! spuse Stink. Mersi!

Stink își terminase deja Plasturele Trăsnit, în vreme ce lui Judy nu-i venise nicio idee. Niciun strop de inspirație.

— Bine, hai să expediem prin poștă chestia asta, spuse Stink.

Aer curat! Asta era! Poate creierul lui Judy avea nevoie doar de clasicul oxigen.

În drum spre cutia poștală, Stink întrebă:

— Crezi că voi câștiga?

— De unde să știu eu? Ce, sunt glob de cristal? pufni Judy.

— Cât crezi că durează? întrebă Stink, punând plicul în cutia mare și roșie.

— Mai mult de o secundă, spuse Judy.

Pe drumul spre casă, Judy trase adânc în piept aerul curat.

— Arăți ca un peștișor auriu într-un vas

de toaletă, spuse Stink.

Degeaba. Aerul curat nu o ajuta. O făcea doar să semene cu un peștișor auriu într-un vas de toaletă.

Plasturele Trăsnit al lui Stink era deja expediat. Dacă Stink va câștiga concursul? Dacă ei n-o să-i vină niciodată vreo idee?

Ea, Judy Moody, avea toane.